

Jak se žije lidem na podpoře: Přepis rozhovoru

komunikační partner: Jiří Kostka

Datum: 8. 6. 2005

Jak jste se dostal k NP?

No, jak jsem se dostal... Já jsem kdysi dávno podnikal, celkem relativně úspěšně, taky jsem relativně úspěšně ty peníze roztácel, to byla moje chyba, že jo, protože v těch devadesátých letech, na začátku devadesátých let jsme skočili do něčeho, o čem jsme neměli žádné představy...

...ono celkem lehce člověk sklouzne...

No, ono to mělo souvislost, že v 96 jsem měl těžký infarkt a no a dva roky mě vlastně sebraly všechny peníze, to jsem nedělal nic, dva roky, samozřejmě se mi rozpadla rodina, že jo, stane se, že jsem neměl žádné peníze, na alimenty. Mým manželkám se podařilo udělat takovou fikanou věc, že se jim mě podařilo nechat zavřít.

...manželkám?

No, manželkám, já sem třikrát rozvedenej... taky už nejsem žádnéj mladík, že. No a potom jak jsem se vrátil z kriminálu, tak už jsem nevěděl co. Já sem zůstal v Ostravě, jsem rodilej ostravák, celý život sem tam žil, sem tam nějaká ta brigáda, nějaký sociální dávky, že jo, jenomže to obnášelo, tu sociální dávku, to obnášelo strašným problémem, jo, protože záleží na období, že jo, vyjde nařízení v nějakém období a podobně. To obnášelo třeba i třikrát měsíčně chodit na ten pracák, na tu sociálku a chodil jsem na pracák vlastně jenom proto, aby mi tam sdělili, že vzhledem k mému postižení a tomu, že sem byl ve výkonu trestu, nic není...

Jaký máte postižení?

Já mám krátkozrakost, že jo, já mám 16 dioptrií, to není žádná sranda, že jo...

...to jsem netušila, že je to takovej handicap...

Je, je to velký handicap... Já teda když sem byl ve výkonu trestu, ten je vlastně to největší, co se týče shánění nějaký práce... a potom už sem, protože to bylo neúnosné, jako, 4100 jste dostala a, i teda s bydlením, a za ubytovnu v Ostravě sem zaplatil tenkrát nějak 2000, zhruba, to ještě nebylo tak moc jako dneska, nějaké dva tisíce, tak co dál, že jo... tak sem se začal toulat po republice, zkoušel sem nějakou tu práci a podobně a potom sem vlastně zakotvil v Brně. Já sem teda předtím asi tři měsíce byl v Olomouci, kde sem začal prodávat ten časák, pak sem se nastěhoval na charitu v Blansku a jezdil do Brna prodávat ten časopis. Byla to pro mě relativně výhoda, protože na té charitě sem platil dvacet korun za bydlení, teďka se tam platí nějak třicet a z Blanska sem sem jezdil stopem, ráno, ale zpátky to nejde, tady není kde stopovat, z Brna, takže sem z Brna zpátky jezdil vlakem. Takže mě bydlení a vlak stálo nějakých 48 korun, jo, což je jako cena dobrá, že jo, člověk si na to vydělal, takže sem jezdil takhle. Ale jak začalo bejt ráno brzo tma, někdy kolem sedmé hodiny je tma, takže ani ti pravidelní, co mě vozili z Blanska, sem měl pravidelné šoféry, kteří mě vozili, takže mě přehlíželi v tom místě, to je jediné dobré místo, tak prostě sem se nastěhoval tady na ubytovnu a platil sem 90, teď se platí 105... Abych platil 105 korun na bydlení, na to musím vydělat, že jo... já si přes den na to vydělám, protože sem člověk, kterej stojí, když teda prodávám, tak stojím od sedmi od rána do sedmi do večera...

Já sem si všimla, že vy stáváte hrozně často a dlouho-

- dlouho. Od sedmi, vlastně mezi osmou a devátou a dvanáctou jednou sem na agentuře, jinak sem tam pořád. Málokdo tam tak stojí, zase, buďme upřímní, že jo... Celej den se to vyplatí, protože neprodá víc časopisů a vlastně vydělá víc peněz, tak se z toho uživí i ten pes. *Vy jste vlastně říkal, že jste začínal v té Olomouci, jak jste se k tomu vlastně dostal, někdo Vás přivedl nebo...*

Já sem přišel na tu charitu tam, v té Olomouci a tam to není jako tady nebo v Praze, kancelář přímo NP, vlastně to distribuuje tak charita. A tím že to bylo přímo tam, tak jsem s tím začal. Protože sem chodil po Olomouci a co... Byl sem bez peněz, každý večer zaplatit dvacku za nocleh, že j, tak sem začal prodávat ten časák, byl sem na dost pro většinu lidí nezajímavém místě, a já sem jich tam prodal dvanáct, patnáct, jako, takže sem si vydělal na to jídlo, na bydlení, byl sem relativně spokojenej. Jenže já sem chtěl do Brna z toho důvodu, že v tý Olomouci se loni v srpnu ta noclehárna celá prodávala, byla uzavřená, takže sem šel sem a zůstal sem vlastně v Brně, sem tady skoro rok, bez měsíce.

Jaký byl Váš první den, tam, když jste tam přišel poprvý...

Tak vám určí místo, že jo, no, určí... víceméně určí, tam se postavíte a stojíte tam, jako.... Napíšete tu průkazku, na to místo a na tom místě člověk prodává... Mě to nedělá problém protože já sem vlastně, když sem podnikal, tak sem se živil obchodem. A způsobem obchodu jakože agresivního obchodu. To znamená předváděcí prodeje, předváděcí akce a tuhleto takže mě to nedělá problém...

Co jste dělal, jestli se můžu zeptat?

Všecko, všecko možné ale jako na svoji vlastní bundu. Dělal sem vlastně systém WS a podobně...

Takový to nádobí třeba a....

Ne, nádobí ne, spíš sem... jako úplně v tom devadesátým roce sem začínal s textilem, bytovým, pak sem přešel na bižuterku, koženou a tak... no a potom se do toho pustil kdekdo taky, protože tam byla obrovská výhoda toho, že tam byl levný nákup, za deset tisíc sem měl půl auta zboží, jo, sem nakupoval v Jablonci a podobně. Já sem se naučil tím způsobem, třeba za korunu to bude frčet... a byla to pravda. Navíc tam byl systém, já sem nakupoval, to si určitě pamatujete takový ty lesklý prstýnky... *no jasně*... nákupní cena byla koruna dvacet s DPH, prodávalo se to po desetikoruně, jo, a nebo, protože já sem měl stánek přes léto rozbalenej v Adršpachu, takže desetikorunu nebo marku, tehdy byla marka 18 korun. A prodávalo se těch prstýnků pětiset týdně... takže to se nezdá...

A kde teda potom byl ten problém, že jste s tím skončil?

Já sem si žil za velký peníze... (zrychlí) no potom sem s bižuterkou skončil, přešel sem na ten předváděcí prodej, protože tu bižuterku začal prodávat kde kdo, já sem přijel na pouť a, zezačátku, když jsem jezdil, tak na pouti, na velké pouti, byly s bižuterií třeba dva stánky, potom sem přijel na pouť a stálo nás vedle sebe dvacet se stejným zbožím, jo.... A chytnul jsem takové zajímavé zboží, tenkrát, lepící pistole. Asi to budete znát, taková pistolka, dá se tam náplň z umělé hmoty a tím se lepí.... *Á, už vím*... Aranžéři to používají a podobně... Tenkrát to byla vlastně novinka, tak jsem se pustil do toho a přesto jsem vlastně přešel na lepidla. Ty, co prodává firma Univerzum, náplň, takhle, oni mají předváděcí prodej na výstavách, kdysi v každém sídle, v každém městě... nebo v obchoďáku, univerzální lepidlo co lepí všecko... *Jo, takový ty předváděčky*... Jo, jo. Já sem vlastně měl to samý, akorát z úplně jiného zdroje a oproti jiným prodejním cenám sem byl na polovičních cenách. Jo, takže, já sem v té době zanechával, o prázdninách, jezdil sem po výstavách a vozil sem sebou mikrobusem a vozil sem deset studentek a ta studentka si za sedm dní na výstavě vydělala 12 tisíc, to byly neskutečné peníze, a pro mě taky, že jo... Já v Budějovicích na Buditelce udělal výstavu a obrat byl osm set tisíc....

...tak to Vám muselo být dobře, tenkrát...

Jako jo, no, taky sem podle toho žil...

Takže potom ve finále jste to rozházel, se to s Váma táhlo..?

No, co zbylo sem spotřeboval v době, kdy sem byl nemocnej, že jo, a tím to skončilo...

A to bylo v době, kdy jste přišel o peníze, tak Vás nechala i žena?

Moje poslední manželka odešla v době, kdy jsem ještě podnikal, odešla se Svědky Jehovovými...

Hm....takže jste zůstal sám, pak do toho ještě ta nemoc...

No, to už potom přišlo jedno za druhým, no a potom ten kriminál, že jo... (*ztiší se*)

Jak dlouho jste tam byl?

No, dostal jsem za to, že jsem dlužil za čtyři děti, šedesát tisíc dohromady, tak sem vyfasoval víc, než je vlastně horní hranice... Horní hranice je za výživné 3 roky. Já jsem dostal 3 a půl roku... *To není možný...* Dá se to, postupně, postupně..., to se rozložilo na více trestů, podruhé, potřetí, počtvrté, a ty tresty se proto sečtou...

Že vy jste takovej výjimečnej případ?? Přitom spousta lidí, co dluží alimenty, jsou úplně v pohodě, že?

No já sem si tam teda odkroutil dva roky, pak mě pustili domů, protože aktivní sem byl vždycky, jako sem aktivní i teď vlastně, takže sem chodil do práce, měl sem spoustu činností, neměl sem průšvihy, tak mě soudkyně, která vlastně uděluje ty podmíněné tresty, tak mě t propuštění schválila, že jo... Ale přijel sem do Ostravy, zjistil sem, že sem přišel o byt, samozřejmě, nemám se kam vrátit.

To je hrozný takhle se vrátit, teď nemít kam, že jo, co člověk dělá? To si nedokážu představit teda...

To bylo jednoduché. Šel sem vlastně za kurátorem, ten mi vlastně nabídnul, tam v Ostravě fungovalo občanské sdružení – já už si nevzpomenu, jak se to jmenuje, tak že prostě tam kousek od Ostravy, v bývalých kasárnách, prostě mají bydle ní pro nás a to, no jo, jenomžeto bylo bydlení strašné, jako, navíc oni si účtovali z té sociálky tam všechny prachy, nechávali si je posílat na svůj účet, z toho se platilo bydlení 2100 tam, no a potom zbytek tak nějak nám dali...ale problém byl v to, že jestli jste si chtěla v pokoji zatopit, tak jste si musela sehnat uhlí nebo dřevo, jo, jídlo a potom zadarmo jste tam musela hlídat objekt, jo, denně, tak jsem z tama odešel a našel sem si ubytovnu a žil jsem si dlouhodobě na ubytovně, občas nějakou tu brigádu nebo něco...sem si vydělal nějakou tu kačku...

Jak dlouho to trvalo, tohle období mezi vězením a tím NP?

Dva tři roky...

Tak to je (NP) asi taková docela dobrá změna, ne, konečně, potom hledání...

No mě to pomohlo, protože já tady k tomu přistupuju jako k normální práci, jo, je to práce jako kterákoliv jiná. No a někdy možná těžší než kterákoliv jiná.

No jestli stojíte od sedmi od rána...

Protože jako já stojím deset dvanáct hodin denně, jo, za to má pro sebe denně tak dvě stovky...

To vám tak většinou vyjde, ty dvě stovky?

No, záleží kolik se prodá a kolik to, ono to tak dělá ty dvě stovky..

To je docela málo, no...

No, a je to docela velká dřina, za to by nikdo nešel do normální práce ani náhodou. Ale na druhou stranu tenhle systém NP je vymyšleném velice skvěle, protože to je opravdu pomoc těm lidem, kteří mají zájem něco dělat, jo, kteří se necudou poflakovat po ulicích a hele kámo, nemáš to a hele kámo, nemáš nákej drobák? Nebo chodit po ulicích a koukat komu čouhá z kapsy mobil, jo...

No, jasně. Já to obdivuju, protože sem třeba párkrát měla brigádu, kde sem stála někde u stánku, měla sem za to ještě víc peněz a bylo to hrozný...

No, je to o zvyku, je to práce, normální dřina, jako jo...

Mě třeba přijde, že už tím, že vy si stoupnete na tu ulici, s tím NP, tak vlastně jakoby se vystavujete jako člověk, který prodává NP a někdo to bere normálně a pak jsou lidi, který se na Vás podívají – říkají si to je ta socka...

No, zrovna včera, kdybyste chvíli stála na té čáře, pět minut se mnou, to byste se nestačila divit, včera byl opravdu den, co se týče přístupu mládeže. Co druhá skupinka mladejch prošla kolem a aaaaaa haha, tady ten, aaaaa (*imituje*), takovéhle ty, a včera bohužel to trvalo jako celý den, jako jo... Když tam někdo jednou takhle naotravuje, tak to už člověk nevnímá, ale včera to bylo celý den, to už sem byl taky vyřízený poměrně dost.

A třeba i dospělí lidi to takhle občas dělají? Takže máte pocit že Vás diskriminují, už z té pozice, že vy si tam stoupnete?

Ne, ne, ne, já právě, já k tomu přistupuje jako k práci, to znamená – tyhle lidi, kterejm to nemyslí, jo, tak takhle budou vykřikovat na prodavačku v trafice, na policajta, kterej de po ulici, jo...

Je fakt že já jsem zrovna včera stála u stánku, tam nějaký chlap si kupoval párek v rohlíku a ta ženská ho neměla a on na ni začal tak strašně řvát, vedle stáli dva mladí kluci, ty se ty holky vůbec nezastali... tak říkám, co si dovoluje, a on na ni ty krávo jedna a ještě horší... no jasně, já to znám... já sem koukala a říkám, co to je za člověka...

já to znám, jako, jenomže já sem zas člověk, kterej je v tom prodeji sběhlej, takže sem schopnám to řešit s absolutním klidem. Někteří jiní prodejci s tím občas maj problémy jo, protože to skočí na ty lidi, nějakou stížnost, ale já to řeším s úsměvem, jako a nebo to neřeším vůbec. Tím, že budu nadávat na lidi, tím si akorát zkazím svůj kšeft. A ti lidi, co mě tady znaj, na té čáře, mě znají natolik, nebo v neděli chodím prodávat na Petrov, tam taky co mě znaj, tak jako... Co si kazit dobrý jméno, když prodávám svým způsobem, já nevím, bezdomovecký časopis, jo, tak ten dojem lidí... pokud chci prodávat, tak na ty lidi musím určitým způsobem zapůsobit, jo, to není jenom to, že budu stát a hulákat, to jako samozřejmě, protože musím na sebe upozornit, ale potom jak s něma komunikuju, s těma, kteří ke mě přistoupí, jo...

Je fakt že pro mě je to příjemný když třeba vytahuju peněženku a ten prodejce se se mnou normálně baví, tak třeba přijdu zase.

Ano, ty lidi pak přijdou. Já třeba, když já třeba mám, 80 procent klientů jsou studenti, a z těch studentů je 80 procent studentek...

Zvláštní ☺

Jo, je ☺, já když sem třeba prodával na Intersparu, tak tam sem měl zase spíše klienty důchodce, kdežto tady...

No jasně, tady máte fildu a fss a medicína vlastně... A diferencujete zákazníky, máte nějaké kategorie, třeba takoví chodí hodně často a takoví nikdy...

Ne, oni chodí pravidelně, ty lidi, samozřejmě sou náhodní, proto tam jenom nestojím a nečekám, až si mě někdo všimne, ale hulákám na celou ulici, přijdou noví zákazníci, ti pak zůstanou a chodí pravidelně... Což se mi podařilo třeba u klučiny ve středu, taky přišel, klučina, tak 16tiletý, do kterého bych to neřek. Jednou přišel koupil si ho, a od té doby ho chodí kupovat pravidelně každým týden. Z toho vlastně žiju, z toho že s lidma komunikuju. Mě vlastně živí huba.

To vlastně není špatná práce...

Jo, baví mě to, kdyby mě to nebavilo, tak nedělám ty další aktivity, který dělám (p. Kostka ještě dělá rozhovory pro NP, hraje v hospodě, podílí se na organizaci akcí NP). A prostě, kdybych se na to vybod, prodal pár časáků a šel si lehnout tamhle na ubytovnu, jak to někteří dělají, a kašlu na to, na večeri a na bydlení mám, kašlu na to, tak to ne... Já tu stojím celý dny a...

A třeba uvažujete o tom, že byste si našel nějakou jinou práci, nehledáte nebo tak?

Hledal sem, prošel sem X nabídek a všechny shořely na jedné základní věci: na rejstříku trestů.

A nikoho nezajímá, že jste seděl za „blbý“ alimenty?

Nikoho to nezajímá, tam to opravdu nikoho nezajímá...

Myslíte si třeba, že za to, že jste v takové situaci, není zas tak špatná, ale třeba to, že Vás nikdo nechce zaměstnat, to, že nemáte peníze, že to je třeba chyba toho systému, jak je nastaveném nebo v čem je ten problém?

No, jako základní problém je určitě v nás. Nás, kteří sme se do toho dostali. Ale svým způsobem nás k tomu dohnal i systém. V každém případě. Ten systém je takový, jaký prostě je a když člověk nemá nějaké zázemí, prostě nějakou, no, tak padne velice rychle. Třeba panáček(? , není dobře rozumět), v kapse dejme tomu sto tisíc a žádný problém. Pozejtří může stát vedle mě. To de rychlejš než nový boty, jako...

Myslíte si, že jak lehce do toho člověk spadne, tak je těžší se z toho potom vybabrat?

Ne, tady je problém se z toho dostat, dostat se zase do toho normálního koloběhu, jak je většina tohohle národa. Protože když jednou spadnete do nějakého průšvihů, z tama kam. Já už sem byl potrestaném za to, jo, proč mě teda trestají dál? Toto je dáno systém. Já sem ale člověk, kterej neskončí jako spousta těch lidí na nádražích a ve špině, prostě a živí se já nevím s čím, žebráním a podobně. Já potřebuju dělat, prostě něco dělat. Těma časákama se z toho člověk nedostane, jo, to je logické, ale stejně, je to práce...

Mám takovou otázku na tu ekonomickou stránku... kolik těch časopisů třeba za den prodáte?

Velmi těžká otázka, protože měl sem tady den, kdy sem první časopis prodal o půl osmé ráno a druhý o čtvrt na sedm večer. A to šly tisíce lidí, že jo, a měl sem taky den, zrovna minulý pátek sem měl rekord osobní tady na čáře, sem prodal 35 časopisů, za celý den... Ale ten průměr, za těch sedm dnů v týdnu, se pohybuje kolem stovky.

Pracujete vlastně každém den v týdnu, každém den tady stojíte, ani si nedáte volno na jeden den, na výlet do přírody?

Nemám čas, já sem teďka pátek, sobota neděle chtěl jet se známejma na Vysočinu, vypnout, a už dneska vím, že nebudu mít čas.

Protože musíte pořád dokola platit?

Já na to vyšetřím, abych si zaplatil to bydlení dopředu a tak, to se dá, spíš jde o to, že já nemám čas. Teď děláme Dětský den, mám spoustu jinejch aktivit, spojenejch tady s tímhle, prostě nemám čas.

Vy jste se do toho nějak zapojil sám, že? To ste si na sebe ušil boudu.

Já sem si na sebe ušil boudu ☺, tenkrát to začalo vlastně tím Veverím, my sme tam měli vlastně jako stánek, to byla vlastně akce neziskových organizací v Brně, a dostali sme dvacet minut prostoru na hlavním pódiu, připravit nějaký program. Teď co, kde. Já sem si tenkrát na sebe ušil bič, já říkám, já něco připravím. Nakonec sme byli čtyři, co se do toho zapojili, no a den předtím sem prohlásil v našem časopisu, že jestli ta akce nevyjde, tak odcházím z Brna, pudu do lesa a budu se živit kořínkama. Ale vyšlo to. Taky sem si ušil na sebe boudu, protože se u nás začala dělat ta zahrada, to byla džungle, to byl prales, a tam sem trávil soboty neděle, tři víkendy v podstatě, s pár lidma, ale začínal sem tam vlastně sám.

To něco zkoušíte, ono se to rozjede, lidi se přidají...

Začínal sem s tím sám, protože sem se na pražáky tak trochu naštvál, všechny rozhovory tam dělají pražáci, jenom pražáci, jo, když sme udělali tu zahradu, tak se nám věnovala jedna tři čtvrtě strana, jo, z toho jedna fotka a dost, tak to ne, a já říkám – a já zkusím udělat rozhovor. A vzhledem k tomu, že koukám doktorovi Rychetskému do okna, přímo, tak já říkám - a já pudu tam.

Dneska nebudu spát kvůli tomu, už si musím připravit otázky k tomu, ať tam nevypadám jako blbec, že jo. To je taky základ, že jo, mít pořádně připravené ty otázky.

Já si asi budu kvůli Vám kupovat NP, dokud ten rozhovor nevyjde...pak samozřejmě taky☺

Máte nějaký vedlejší příjem, kromě toho prodeje?

Ne.

Vycházíte bez problémů?

Musím. Musím utrácet tak, aby mi to stačilo.

No já jako student taky počítám, ale když platíte tolik za ubytovnu, to už by se vyplatil spíš nějaký privát, když má člověk štěstí...

No to sem zatím neměl štěstí...

Je fakt že oni chtějí studenta, žejo, aby to byly holky, nekuřák, na víkend odjíždějící...

No, a já mám ještě navíc toho pejska, že jo....

To je fajn kamarád...

No, já ho mám kolik, pět týdnů asi...

Pět týdnů? Vy jste ho vlastně převzal od šéfky?

hm.

Jo tak to bylo, já sem si právě říkala, ona měla ty pejsky oba...

Ona se vlastně nastěhovala k rodičům, tak z těch důvodů nemůže mít v jednom pokoji syna, dceru, dva pejsky. A já zase, aktivní blbec, sem řekl, že když mi zařídí, abych ho mohl mít v ubytovně, tak si ho vezmu.

(v tomto místě se dotočil diktafon a záznam se přerušil... bohužel jsem si toho však nevšimla, takže chybí asi deset minut v rozhovoru. Padly zde tyto informace:

- p. Kostka žije momentálně sám, nemá partnerku a vyhovuje mu to (podle jeho slov), je rád se psem

- nemá opravdové přátele, ale známých má ve svém okolí dost. Na dotaz, jestli má blízké přátele v NP, odpověděl „tak tam už vůbec ne“, ale známých tam prý má také dost.

- v kontaktu se svou rodinou není, ale překvapil tím, že má přehled o momentálním životě svých dětí. Nejmladší syn (11) skončil v Brně v domově dětí (jeho matka odešla se Svědky Jehovovými a opustila ho). Pan Kostka slyšel, že má příbuzné nebo dospělé přátele, kteří za ním jezdí a starají se o něj, péči tedy má a říká, že se k synovi sám nechce vnucovat, zatím prý zájem neprojevil...

- dřív se pan Kostka snažil svou situaci řešit, sháněl si zaměstnání, ale hlavním problémem je jeho rejstřík trestů. Dnes už zaměstnání neshání. Na otázku, jak si představuje budoucnost, říká, že si ji nepředstavuje a působí trochu odmítavě. Dnes se mu ale stává, že za ním na Českou sami přicházejí lidé a nabízejí mu práci. Když se ptám, kde je problém, že ještě žádná práce nevyšla, pan Kostka viní rejstřík trestů.

- Pan Kostka si už nejezdí do Ostravy pro sociální podporu, na kterou má právo. Prohlašuje: „já od státu nic nechci a stát ať nechce nic ode mě.“ Tvrdí, že cesta do Ostravy by byla nákladná a když spočítá náklady a čas, který může strávit prodejem, tak se mu to příliš nevyplatí. Zdá se pyšný na to, že na sebe vydělá prodejem.

Rozhovor pokračoval takto (parafráze):

Jak vypadá Váš normální den?

Ráno vstane v pět hodin, dá si kafe, jde vyvenčit psa, pak jde od sedmi prodávat, až do půl šesté – půl sedmé večer, s výjimkou hodin mezi 8 a 9 a 12 a 13 hod., kdy je v denním centru vyzvednout si časopisy apod. Večer se vrací na ubytovnu. Všechny dny jsou stejné, jen pondělky má delší, protože chodí hrát....

- dál pokračuji opět přepisem:

Hrát?

Tam v jedné hospodě jsou country večery a tam hraju.

A na co hrajete?

Tak teď už hraju jen na kytaru. Já sem hrával na spoustu hudebních nástrojů. No. a nejstarší dcera, moje, studovala JAMU, tady, no a udělala 5 hudebních nástrojů housle, klavír, zobcovou flétnu a já nevím co ještě...

Tak to je po Vás?

Já sem říkal, že moje děti byly vždycky krásné a chytré po tatínkovi... Nikdo mi to nevěřil.

Protože je neviděli, třeba?

Já Vám můžu ukázat svoji dceru (vytahuje fotku)

To jste na ni pyšnej?

Já sem na všechny své děti svým způsobem pyšnej. Ona je celá moje babička, dříve. To je, když byla malá, ještě (koukáme na fotku).

Takže vy máte tolik věcí, že ani nemáte čas přemejšlet co by, kdyby?

Prostě nemám čas...přesně. To je něco, když bezdomovec nemá čas, co?

No já to mám ráda, že když mám hodně věcí, tak nezačnu přemejšlet nad blbostma...

No já mám pořád něco, nemám čas. Normální člověk žije normálním způsobem, že jo, a jak si ho uzpůsobí, tak ho má, že jo. Ale já sem bezdomovec, ve své podstatě sem bezdomovec. Tudiž člověk, kterej by měl mít relativně mnoho času. Ale já ho prostě nemám! Nemám čas. Jak jste se mě ptala, kdy budu mít čas, tak já říkám „pořád nebo vůbec“.

A nemáte žádný kamarády, třeba ani na ubytovně nebo tak?

Ne, ne. Takhle jako kamarády, přátele, takhle normálně běžně, to jo. , aloe jako máte kamarády nebo něco takhle...oni jsou... no já se starám sám o sebe, což je základ...

Vy vlastně děláte každém den to stejný nebo se ty dny nějak lišijou?

Akorát ten pondělek je jinej, jinak ty dny sou stejný...

Člověk ví, co bude dělat...

A tak sem tam přijde nějaká změna, třeba ten rozhovor s panem Rychetským zítra... (diskuse nad tím, co se nahrálo, když vypnula kazeta)

Mám tady ještě jednu otázku, týká se to situace v naší zemi. To je navíc zajímavý, že vy vlastně takhle děláte ty rozhovory... Jak byste to zhodnotil?

... do těch rozhovorů sem se pustil teprv teď a sem zvědavěj, jak to dopadne. To já mám ještě daleko větší plány, v souvislosti s NP nebo v souvislosti s náma prodejcem NP. Já mám plány nějak, prostě...rozvinout nějakou spolupráci s rádiem Student, rozvinout nějakou spolupráci s TV Fatem.

Vy jste říkal, že to budou nějaký reklamy...

Ne reklamy, to budou prostě... to bude malý prostor, tak 5-10 minut, jak to půjde, s takovým prezentováním nás, nás prodejců. Že nejsme jenom ti hňupi, co většinou chlastaj, chrápou pod mostem-

- lidi vás takhle berou?

No...

Je to cejtít?

No, někdy jo...

Řek vám to někdy někdo?

Oni to neřeknou přímo, do očí mi to nikdo neřek, ale cejtíte to z těch lidí, hlavně z pánů podnikatelů a podobně, jo, z těchhle lidí. Z těch vyšších vrstev.

Čím vyšší, tím je to asi...

no, a jednou tejdně, pětiminutový blok, dejme tomu, jo, prodejci umí spoustu věcí, třeba jeden skládá písničky...

To byl ten malej...

Jo, jo. A podobně – ty lidi opravdu něco umí mimo to, než stát a opírat se. A vlastně já jsem něco takového chtěl prezentovat v rádiu Student, ale co tomu řeknou lidé, to nevím, jestli mít o projde, netuším... Podobným způsobem vlastně by chtěl, ať nám dá ten Fatem prostor v regionálních zprávách. Jo, že to je jenom na to, že támhle bezdomovec udělal rozhovor

s panem Rychetským, jo? 30ti vteřinový, jak oni to dělají, třicet vteřin je hromada času, v tý televizi. Jo, takže jenom zviditelnit ty kluky, nás, sebe samozřejmě, protože to mě, nám přinese víc peněz, konkrétním lidem. A o to tady jde. Proto ty aktivity...

To je paráda. Vy jste asi docela výjimka, že nebo je vás víc?

Tady je to výjimka...

A třeba v Praze něco takovýho funguje?

v Praze tam to funguje, tam je redakce, jsou tam rozhovory prodejců se zajímavými lidmi, tady třeba... Prodejce Martin DLM, pak je tam ta Věra... Vyndám jiný číslo... tady je zase rozhovor... s ředitelem festivalu mezi ploty (ukazuje časopis, hledá, bohužel však přes časopis není rozumět, ale nejde o nic podstatného, ukazuje obsah a tak...) Ty Pražáci tam vlastně dávají něco pořádného, rozhovory s lidmi, a proto sem se do toho pustil, pražáci jsou vidět, my ne. Tak já nevím, to se musí změnit, zviditelnit se, pokud to někdo nedělá, tak je to jejich problém. Já zviditelním sebe, to prvořadě, jo, teoreticky nebudu prodávat 15 časopisů denně, ale pětatřicet, tím budu mít víc peněz, tím se vyřeší další věc

Když o tom tak mluvíte, tak si uvědomuju, že i ty smsky (od čtenářů – pozn.), to je všechno z Prahy a divadlo v Praze, a když ten brňák ten časopis koupí, tak se nedozví, že třeba i v Brně je nějaká divadelní premiéra, taky se něco děje...

Jako, to dělají pražáci, protože redakce je v Praze. V první řadě mi jde o peníze, proto to celé vlastně vyvíjím, ty aktivity.

No, kdyby Vás to nebavilo, tak to neděláte...

No, to je pravda..

To bude zajímavá změna, když člověk jde za tím Rychetským a bude se s ním bavit...

Já su na to sám zvědavěj, sem na to zvědavý. Hodně zvědavěj. Už velice příjemný bylo, jako, já sem to vlastně, já sem je obíhal včera v jednu hodinu, jo, a ve čtyry mi volali, že... člověk to zkusí a říká si jo, možná někdy, jo... jak mi ta doktorka od pana Motejla volala, to samý.

A čtete nějaký noviny nebo koukáte na TV...

No, no, čtu noviny, dívám se na televizi

Každý den?

Ne. každý den nemám čas, no ale čtu...

Jaký čtete noviny?

Krátké noviny, takže Blesk třeba, jo... Rád čtu, třeba když mám čas Mladou Frontu (není rozumět)...

Jak se žije v naší zemi? Koho byste... volil jste vlastně?

Ne nevolil, ale to je jedno, já stejně nemám jako... když to vezmu jako ze svého pohledu, tak nedělají nic pro lidi, ať sliboval ten či onen, tak každý, každý si v první řadě hrabe pod sebe a na svý.

Jak to vidíte s komunistama? Myslíte, že mají možnost se nějak změnit, že se ta strana třeba reformovala?

Já... jako to je těžký, to je velice těžký, myslím že za těch 15 let se malinko přizpůsobili, jo, změnili své názory z marxismu-leninismu, i společnost jako taková. Ale je to asi jako u každý strany, že si každá hrabe na svůj píseček... Já, jedinou silnou osobností za ta celá léta, za těch patnáct let, pro mě, tak byl Klaus.

Máte ho rád? Co třeba Havel?

Havel je loutka. Byl, je a bude loutka.

Nevadilo Vám, že třeba, teď se to strašně diskutuje, Klaus teď prohlásil, že všechny neziskovou by se měly zrušit, protože nemají mandát od voličů?

No tak dobře, jenomže je to člověk, kterému to opravdu myslí, který v tý hlavě něco má.

Vy jste pravičák, trošku...

Ne, já obdivuju lidi, který opravdu něco v sobě mají a rozumí věcem, který dělají. Já obdivuju lidi, kteří rozumí věcem, které dělají. A takovejch mi moc nemáme, takže takovou

silnější osobností posledních let pro mě byl Klaus. Čas od času plácne sice něco, co by neměl, ale ať dělal premiéra, ať dělal prezidenta, tak dělá práci, které rozumí, navíc si od svých poradců nenechá nabulíkovat: udělej to takhle, udělej to takhle, prostě má svoji hlavu a stojí si za tím, co... Škoda že jako prezident ve státu moc nezmůže. To je právě ten náš systém tady.